

Зі шкірки в шкірку — вогняна цибуля
Вилущується з потойбіччя рам.
Заворушився всесвіт під ребром
Й — крізь білий звуку очерет в цимбалах —

На плечі стелю й — що не крок — цим болем,
Що вузликом й галактику: “Умру!” —
Щоб — догори, де простір догорів,
Й назад в клітину, як в ріку. — Цим білять

Середину, щоб кожен закапелок,
До сонце опівночі закопали —
Перлини зору посеред смоли ...

Крізь тьми тунель, де з'явами мело,
Веселки цв'юхнув дріжджаний батіг
Й — кристалю смолоскип у грудях: тут

Початок і завершення буття.